

Jólesz György

ESŐ ESTE

[MINDEN KIS NESZ]

2021-05-09 | MINDEN KIS NESZ, VERS

Ilyenkor este hangokat lopok.
Kis zajokat. Ahogy az ablak
fáján az eső kopog:

ritmusa egy dallamtalan dalnak.

Vagyis van dallam, de csak a fülemben
áll össze ívé végtelen soron.
Nem is kopog, pettyeg inkább. Különben
több szólam van, mind más, de mind rokon.

Csörögnek és peregnek sűrű cseppek
a fűvön és az esti lombokon.
Tücsök még nincs. Ezek ciripelnek
helyettük. Aztán van még – gondolom,

más is ismeri – hordó vagy tócsa.
Utóbbi öblét épp a víz, mi vájta,
előbbi másra nem jó, rozsdás, ócska,
áll, mint kihűlt, sértett olajkályha.

Mindkettőbe az ereszből ömlik
a víz, de nem is ömlik, inkább plottyan.
Szellemeik. Az időt ezzel töltik:
egymáshoz szólnak, mégis elhagyottan.

Igen, mintha beszédet hallanék itt,
beszédet, mi szöveggé nem áll össze,
nem állhat. Titkukat tőlem is féltik,
két hang nem fog még szótagot se közre.

Valami tompán csattan (inkább klettyen),
halkan, sőt diszkréten kukorékol:
a felforrósodott fűtéscsövekben
torlódnak, perelnek a buborékok.

Utasszállító zúg a horizonton,
boldog, hogy nem kell várakoznia.

Párszor diszkréten megkordul a gyomrom,
így hangzik az éj-szimfónia.

kép | jumpstory.com